

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

ว่าด้วย จรรยาบรรณของข้าราชการ

พ.ศ. ๒๕๔๘

เพื่อเป็นการรักษาและดำรงไว้ซึ่งเกียรติยศและศักดิ์ศรีของความเป็นข้าราชการมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม อันจะนำมาซึ่งการยอมรับในสถานะและคุณค่าแห่งมหาวิทยาลัยต่อบุคคลทั้งหลาย อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ สภามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมจึงออกข้อบังคับไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ว่าด้วยจรรยาบรรณของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับนับแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายถึง มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

“สภามหาวิทยาลัย” หมายถึง สภามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

“อธิการบดี” หมายถึง อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

“ข้าราชการ” หมายถึง ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งวิชาการ ตำแหน่งประเภทผู้บริหาร และตำแหน่งทั่วไป วิชาชีพเฉพาะ หรือเชี่ยวชาญเฉพาะในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

“ผู้บังคับบัญชา” หมายถึง อธิการบดี หรือตำแหน่งอื่นตามที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนด

“จรรยาบรรณ” หมายถึง ความประพฤติที่ข้าราชการในสังกัดมหาวิทยาลัยได้กำหนดหลักปฏิบัติขึ้นเพื่อรักษาชื่อเสียงเกียรติคุณของวิชาชีพ โดยบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อ ๔ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการตามข้อบังคับนี้ และมีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

จรรยาบรรณของข้าราชการ

- ข้อ ๕ ข้าราชการพึงอุทิศเวลาให้แก่ราชการ ไม่ทอดทิ้งหรือละทิ้งหน้าที่ของตนในการปฏิบัติราชการ
- ข้อ ๖ ข้าราชการพึงมีทัศนคติที่ดีต่อองค์กร เพื่อนร่วมงาน รวมทั้งต้องพัฒนาตนเอง ด้วยการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ทักษะ และสั่งสมประสบการณ์ในการทำงาน เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ราชการตามนโยบายของมหาวิทยาลัยมีประสิทธิภาพ
- ข้อ ๗ ข้าราชการพึงปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งการ โดยชอบด้วยกฎหมาย
- ข้อ ๘ ข้าราชการซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาพึงดูแลเอาใจใส่ผู้ใต้บังคับบัญชา ทั้งในด้านการปฏิบัติงาน ขวัญกำลังใจ สวัสดิการ และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้ใต้บังคับบัญชา ตลอดจนปกครองผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยหลักกฎหมายและหลักคุณธรรม
- ข้อ ๙ ข้าราชการพึงเป็นผู้มีศีลธรรม คุณธรรม จรรยา วัฒนธรรมอันดี และประพฤติตนให้เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการที่ดี
- ข้อ ๑๐ ข้าราชการพึงช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันในทางที่ชอบ พึงหลีกเลี่ยงการกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างหน่วยงาน บุคคล ไม่ใส่ร้ายป้ายสีนินทาว่าร้าย หรือการกระทำอื่นใดที่ถือว่าเป็นการใส่ร้ายผู้อื่นทั้งโดยเปิดเผยหรือวิธีทางลับ
- ข้อ ๑๑ ข้าราชการพึงละเว้นจากการนำผลงานของผู้อื่นมาเป็นผลงานของตนเอง ไม่ว่าจะ เป็นโดยวิธีการคัดลอกหรือเลียนแบบโดยมิชอบด้วยระเบียบทางวิชาการ
- ข้อ ๑๒ ข้าราชการพึงรักษาส่งเสริมความสามัคคีความก้าวหน้าทางวิชาการซึ่งกันและกัน และไม่กีดกันหรือขัดขวางการมีส่วนร่วมทางวิชาการของเพื่อนอาจารย์ด้วยกัน
- ข้อ ๑๓ ข้าราชการพึงให้ความร่วมมือในการดำเนินงานจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย ด้านการสอน วิจัย และศิลปวัฒนธรรม
- ข้อ ๑๔ ข้าราชการพึงใช้เสรีภาพทางวิชาการโดยสุจริต
- ข้อ ๑๕ ข้าราชการพึงรับใช้สังคมด้วยการสร้างสรรค์ผลงานทางวิชาการที่ได้มาตรฐาน
- ข้อ ๑๖ ข้าราชการพึงปฏิบัติตนอย่างสุภาพงามทางกายวาจาใจ และระมัดระวังพฤติกรรมด้าน ผู้สาวอันจะเกิดขึ้นกับศิษย์ เพื่อนร่วมงาน และกับบุคคลโดยทั่วไป
- ข้อ ๑๗ ข้าราชการพึงแต่งกายสุภาพเรียบร้อย เพื่อความเชื่อถือของศิษย์และบุคคลทั่วไป
- ข้อ ๑๘ ข้าราชการพึงปฏิบัติต่อศิษย์ และบุคคลอื่นๆ โดยเท่าเทียมกัน ไม่มีอคติโดยอาศัย เหตุผลทางสัญชาติ เชื้อชาติ ศาสนา หรือลัทธิความเชื่อ

ข้อ ๑๕ ข้าราชการพึงให้บริการผู้มาติดต่อขอรับบริการอย่างเต็มกำลังความสามารถ ด้วยความเป็นธรรม เอื้อเฟื้อ มีน้ำใจ และใช้กิริยาวาจาที่สุภาพอ่อนโยน ให้เกียรติผู้อื่น เมื่อเห็นว่าเรื่องใด ไม่สามารถปฏิบัติได้ หรือไม่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของตน ควรชี้แจงเหตุผลและให้คำแนะนำ ตลอดจนอำนวยความสะดวกต่อผู้มาติดต่อ

ข้อ ๒๐ ข้าราชการพึงละเว้นจากการรับทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดซึ่งมีมูลค่าเกินปกติ วัสดุที่วิญญูชนจะให้กัน โดยเสน่หาจากผู้มาขอรับบริการ หรือผู้ซึ่งอาจได้รับประโยชน์จากการปฏิบัติหน้าที่ ราชการนั้น

ข้อ ๒๑ ข้าราชการพึงเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา เพื่อให้ คำปรึกษา แนะนำแนวทางเพื่อการสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชน

ข้อ ๒๒ การประพฤติผิดจรรยาบรรณตามข้อ ๕ ข้อ ๗ ข้อ ๘ ข้อ ๑๐ ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๒ ข้อ ๑๔ ข้อ ๑๖ และข้อ ๑๘ ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการอย่างร้ายแรง ถือว่าเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง

หมวด ๒

หลักเกณฑ์และวิธีการในการตักเตือนผู้ประพฤติผิดจรรยาบรรณ

ข้อ ๒๓ เมื่ออธิการบดีหรือผู้บังคับบัญชามีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะฟังได้ว่า ข้าราชการผู้ใดประพฤติผิดจรรยาบรรณที่ไม่ถือว่าเป็นความผิดวินัยตามหมวด ๑ ให้เรียกพบโดยแจ้งเป็น หนังสือ และให้ดำเนินการตักเตือนด้วยวาจาเพื่อให้ผู้นั้นปรับปรุงตนเองภายในเวลาที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๔ เมื่ออธิการบดีหรือผู้บังคับบัญชาเห็นได้ว่าการตักเตือนด้วยวาจาตามข้อ ๒๓ แล้ว แต่ผู้ประพฤติผิดจรรยาบรรณยังไม่ปรับปรุงตนเองภายในเวลาที่เห็นสมควรให้ออกคำสั่งตักเตือน เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้นั้นปรับปรุงตนเอง และให้ผู้ประพฤติผิดจรรยาบรรณลงลายมือชื่อ รับทราบในคำสั่งตักเตือนนั้น

ข้อ ๒๕ หากผู้ประพฤติผิดจรรยาบรรณตามข้อ ๒๓ ไม่มาพบอธิการบดีหรือผู้บังคับบัญชา เพื่อรับฟังการตักเตือนด้วยวาจา หรือรับทราบคำสั่งตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วยังไม่ปรับปรุงตนเอง ให้อธิการบดีหรือผู้บังคับบัญชาดำเนินการทางวินัยตามหลักเกณฑ์วิธีการดำเนินการทางวินัย ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๘

(ศาสตราจารย์พิเศษ ภาวิช ทองโรจน์)

นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม